ne meel toetob Öiguſt, teiste ülle wallitseda ja aiab ſhalluſt omma süüd kangeminne tundma. — Jummal piddago teid ja meid omma warjo al!

Jürri ja Tio ollid señni Pölwede peäle langend, ja palwe mötted seädsid iggaühhe käed risti. Pühhad tundmised töstsid keikide römo, ja se röom kestas al toas ja üllewel, kunni ö kaddus ja hommiko wälias olli.

Agga enne kui Woõrad ärraseitsid, pallus sesamma Parron Eerweldi Herra neid kes Moisawannemad ollid, omma kambri ja räkis seäl: Teie mele-haiguſt sest, et mind arwasite üllekohto teggewad, töstab teid kallimaks minno melest, ja surema lotussega tunnistan teile nüüd, mis ammo jo minno möttedes on likunud — se on: et meie, kes meie Silonima Riki Moisnikkud olleme, ühte nouse heidama, sest melewalast lahkuma, omma pärris-allamad müa. Sest näggite tännagi weel, misſuggune halle luggu se on, ja mis üllekohto se läbbi woib tehha kui lubba on, innimest müa. Ja nemmad keik wastasid: Sesamma nou on ka meie süddamettes likunud, ja tänna ueste hakkand likuma.

Mis arwate sepärrast, ütles se Parron Eerweld siis, kas wottame sedda, keik meie Ma Moisnikkutte ette pañna? Ja ni mitto kui seäl olli, wandusid, kui ühhest suust: Sedda meie tahhame! ning wötsid sedda, kohhe omma essimesse kokkotullemisse päwal, Lanstoa peäl Keikidele üttelda, ja keik Silonima Moisnikkud heidsid nende nousse.

Kui sesinnane nou walmis sai toimetud läkkitasid nemmad omma Pea-wannemat omma Würsti jure, tedda palluma, et ta sedda kinnitaks ja neid sest öigusest, omma pärris-allamad müa, lahti moistaks, nende et eddespiddi ühhelgi Moisawannemal ennam sedda lubba ei piddand ollema. Ka ollid nemmad selsammal korral seädnud, et tallopoegadel, moisa Kohtomehhe körwas, ka nisuggused Wallakohtomehhed piddid ollema, kedda nemmad ise enneſe seast wal-